

ОЛЕГ АЙРАНОВ
ПОПЕТО

chitanka.info

Пискливият глас на Попето му изигра кофти номер още първите дни от службата. Старите войници яко се кефеха да го слушат как, чул името си, чуруликаше с колоратурен сопран своето „аз!“ и се заливаха от смях. Този цирк естествено трая само до момента, в който изкристализираха истински чепатите характери сред новобранците и старите се заеха според вековните армейски порядки да ги очукват. Единствено тубата Калчев, когото иначе никой не бръснеше за слива, реши да си го заплюе като персонална бройка, понеже надали щеше да намери по-смирена жертва. Попето се плашеше най-вече да не го лишат от отпуска и послушно изпълняваше всякакви прищявки, успокоявайки се с мисълта, че един ден и новобранството ще мине. На ехидните подмятания от страна на собствения си набор отвърщаше:

— Вие ще видите Попето като стане стар кокал.

Когато на старата туба Калчев му писваше да издевателства, черпеше бройката си по цигара и двамата прекарваха следващите минути пушейки един до друг в мир и разбирателство. Съботата след обяд тъкмо бяха припалили на пейката, когато на хоризонта се зададе Дончев Сплескания. Ефрейторът Дончев страдаше от слаба памет и не беше в състояние да помни дори имената на своя набор, затова се обръщаше към всички срочно служещи с „хуй сплескан“, странна привилегия, която можеше да се обясни единствено с длъжността му на склададжия.

Дончев Сплескания огледа плаца и очите му се спряха на пушещия Калчев.

— Ей, хуй сплескан, няма ли да си вземете чаршафите на взвода?

В полка упорито се ширеше мнението, че Дончев не помни дори кой откога служи, но старата туба се почувства засегнат по стаж, затова моментално прехвърли топката.

— Чу ли бе, Попов, бягай за чаршафите, к'во се ослушваш!

Попето престана да си чопли пъпките, стана от пейката, изгаси фаса и без да роптае тръгна след Сплескания. А тубата, доволен от бързата си тактическа реакция, се надигна и запъти към лавката, да се зареди с цигари.

След десетина минути Попето се върна с два вързопа чаршафи под мишниците и зачервена като пожарогасител глава:

— Да знаете, пичове — задъхваше се той — отвътре на вратата на склада Дончев каква снимка е закачил! Една гола мацка, ама чисто

гола с ей такива големи цици...

Взводът се разхили. Всички бяха чували за забранената снимка на Сплескания — отломка от избухналата преди време в гниещия Запад сексуална революция. Някои я бяха и разглеждали, но Попето определено преживяваше видяното най-интензивно от всички.

— Що бе, Попе, немкините, дето идваха в Обзор, нямаха ли си бомби? — взеха го за мезе наборите. Попето още първите седмици беше надул главите на целия взвод с невероятните си гларуски приключения сред чужденките-гостенки на черноморския курорт, откъдето беше родом.

— Ама тая на снимката е по без нищо бе, разбирате ли? — гласът му квичеше с още една терца отгоре, пулсът и кръвното очевидно минаваха всякакви физиологични граници, изглеждаше на косъм от припадък вследствие хипервентилация.

Докато разпределяха чаршафите, взводът разви бурна художествена самодейност по темата. За едните състоянието на Попето беше еднозначно доказателство, че подвизите му сред почитателките на родното Черноморие са чиста проба раздувки. Други допусаха, че в тях все пак има зрънце истина, но изказваха предположението, че заради пъпките си Попето благоразумно е свалял чужденките само по тъмно, та няма зрителна представа за атрибутите на красивия пол. Сега снимката в склада му е дошла сефте, ха-ха, кой го знае на обзорския плаж след полунощ какви крокозъбели е рутил, ха-ха-ха.

— Ей, Попе, не си ли взе два ката чаршафи, да имаш за смяна тази нощ? — кискаха се те. Оживената дискусия трая до момента, в който тубата Калчев се върна от лавката, разбута стоящите и се изправи пред Попето:

— Къде са ми чаршафите? — заплашително попита той.

Попето изненадан погледна празните си ръце, но след това съобразително клекна и бръкна под пейката, откъдето с виновен поглед измъкна падналите чаршафи с полепнали по тях пясък и цигарена пепел.

— Леле, кир, шта побъркам! — ревна тубата Калчев и лицето му почервения почти колкото това на Попето преди. — На бегом да ми донесеш чисти чаршафи, ама на бегом, чуваш ли, иначе цяла нощ ще шиеш якички, а отпуска няма да видиш до дивизионното! — след

което съпроводен от колективния смях се отдалечи по посока спалното, псувайки под нос.

— Ей, Попе, ама тоя много те действа, а? — заобаждаха се наборите.

Попето посърна. Позорът да бъде действа от смотаняк като тубата Калчев лепнеше подобно на Каиново клеймо върху самочувствието му.

— Вие ще видите Попето като стане стар кокал — закани се за поредно той.

* * *

Есента дойде и с нея в поделението влязоха нов набор млади войници. Попето беше чакал този ден цяла вечност и с изпитателен поглед прецеждаше редиците от нахлупени кепета и стреснати очи в търсенето на бъдещата си персонална жертва.

— Ей, бранка! — нареждаше му дни и седмици по-късно той през паузите, когато не го действаше, — какво знаеш ти!? Имаше тука един стар боец Калчев, на него да му беше паднал в ръцете! Само за една седмица служба щеше да си говориш сам, ей! — след което усърдно продължаваше да се грижи за психическата закалка на новобранеца, радвайки се на предстоящата гарнизонна отпуската, от която вече нямаше кой да го лишава.

Неделя, малко преди вечерна проверка Попето, леко подпийнал и с доволна усмивка прекрачи прага на ППС^[1]-то, стискайки седмичния си запас — кашон вафли „Тракия“ под мишницата. Аккумуляторите му изглеждаха заредени, отпуската го беше настроила великодушно и той реши да засвидетелства опеката над бройката си:

— Бранка, вземи си вафла, да не кажеш после, че старият кокал не се грижи за тебе.

Още преди персоналната му бройка да схване, че персонално го канят, няколко мазолести войнишки лапи се протегнаха към картонената кутия. Вафлите тръгнаха да се стопяват като патрони от пълнителя на скорострелно ЗКУ с натиснат спусък. Усмивката на Попето провисна. В очите му се появи ужас, сякаш го шамароса призракът на гладната смърт. След миг пред невярващия му поглед

лъсна дъното на празния опоскан кашон „Тракия“. Приповдигнатото му настроение за броени секунди пикира и цопна в блатото на самосъжалението.

Наоколо взеха да се подхилкват. Попето огледа ехидните лица с тъжни очи и изпусна тежка въздишка:

— Яжте, бе, яжте. Смейте се, вие, смейте. Ще го видите всичките Попето, като се уволни и тръгне за цивилизацията.

[1] ППС: „политико просветна стая“ — помещение, където през деня водят теоретични занятия, а вечерта се гледа телевизия ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.